

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№44
(194),
12 – 19
листопада
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. **Б. Паскаль**

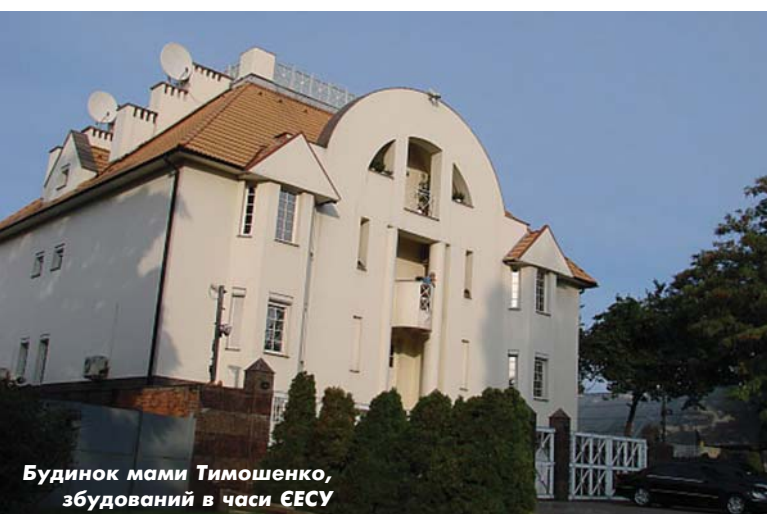
З життя державної еліти: новий маєток родини Юлії Тимошенко

Маєток Юлії Тимошенко

Будинок доньки Тимошенко

Будинок мами Тимошенко, збудований в часи ЄЕСУ

Будинок сестри Тимошенко

Попри кризу, Юлія Тимошенко та її родина продовжують обростати нерухомістю. У Дніпропетровську в них з'явилася ще одна триповерхова "хатинка".

2 жовтня, під час відвідин бізнес-форуму в Трускавці, Юлія Тимошенко зробила доволі ризикову як для себе, хоча і правильну заяву.

Прем'єр-міністр оголосила, що виступає за декларування не лише доходів, як й витрат чиновниками та (найголовніше!) членами їхніх родин.

"Декларації про витрати чиновників - це прекрасно!" - сказала тоді прем'єрка. "Це може дати цілий клондайк інформації", - рекламувала свою ініціативу Тимошенко.

Зрозуміло, що, виголошуючи таку ідею, прем'єр-міністр сама має бути готова до прискіпливої уваги до власної персони.

Під час останніх відвідин Дніпропетровська автор цих рядків побував на вулиці Барвінківській, де в білому чотириповерховому маєтку, збудованому в часи ЄЕСУ, мешкає мати Тимошенко Людмила Телегіна.

У родині Тимошенко стверджують, що цей будинок купив колишній підлеглий Тимошенко в корпорації ЄЕСУ турок Ерджумент Аксой.

Але насправді приналежність цього об'єкту до прем'єр-міністра не викликає сумнівів. Аксой був не самостійним бізнесменом, а лише формальним учасником схеми, організованої Тимошенко. І на нього тільки оформили маєток в часи розслідування кримінальних справ.

Саме тут під час останньої поїздки в Дніпропетровськ Тимошенко провела декілька годин, проводячи конфіденційні зустрічі з людьми свого бізнес-оточення. В очікуванні прем'єра кореспондент "Української правди" міг бачити, як на балкон виходив покурити дядько Юлії Тимошенко Валерій Ульяхін.

Цей маєток - не єдина дніпропетровська нерухомість Тимошенків. У 2007-му році на сусідній ділянці, яка межує з "хатинкою" мами, було зведено ще один триповерховий будинок, в якому мешкає двоюрідна сестра Тимошенко Тетяна Шарапова.

Шарапова - донька легендарної тітки прем'єр-міністра Антоніни Ульяхін, яка стала відомою всій Україні після розповідей про те, як вся рідня скидається "бідній Юлі" на новий туалет від "Луї Віттон".

Ці два будинки - юліної мами і Тані - займали цілий квартал між вулицями Барвінківською і Тельмана.

І от тепер між першим і другим маєтками виріс... третій. Він розташований на внутрішній території між двома будинками. А ще в 2008 на місці нового будинку нічого не було.

Українська правда спробувала зв'язатися телефоном з Антоніною Ульяхіною,

щоб отримати пояснення в зв'язку з новою "хатинкою". Адже вони спромоглися обзавестися нею під час глобальної кризи, коли в країні зупинилося все будівництво, і прем'єр навіть була змушена викупувувати недобудови по всій країні!

Ми мали всі підстави сподіватися на щирі відповіді пані Ульяхін, враховуючи заяву Тимошенко про необхідність відкрити статки родичів політиків.

Однак спочатку в приймальні Ульяхіні заявили, що потрібен письмовий запит від редакції. Потім, коли вони його отримали, тітка прем'єр-міністра через свою секретарку повідомила, що не буде відповідати "Українській правді".

Хоча ми надіслали дуже прості запитання: чиїм коштом здійснено будівництво, скільки склав його кошторис, і наскільки прибутковим є бізнес, який ведуть родичі прем'єр-міністра в сфері громадського харчування та обробки граніту.

Те, що рідна тітка прем'єр-міністра проігнорувала заклик власної племінниці вивертати кишені, нехай залишається на її совісті.

Хоча ще в 2007 році, коли Тимошенко балотувалася на виборах, вона оприлюднила програму "Український прорив", одним зі стовпів якої були антикорупційні ініціативи.

"Державний службовець повинен розуміти, що його діяльність і певною мірою приватне життя стануть публічними для народу. Люди повинні знати, що чиновник робить, як і де він відпочиває, на що витрачає кошти", - проголосувала Тимошенко напередодні обрання прем'єр-міністром.

Тоді ж Тимошенко обіцяла "вести у законодавство України норму щодо звільнення з роботи високопосадовців, чиї (або членів їх сімей) задекларовані доходи не відповідають дійсності, а витрати не мають чітких пояснень щодо джерел фінансування".

Якби ця ідея була втілена в життя, то першою жертвою нововведення стала би сама Тимошенко.

З нагоди балотування в президенти вона оприлюднила свою декларацію про доходи, яка не здивувала чимось новим. Як завжди, український прем'єр-міністр не має ні заощаджень, ні бізнесу, ні навіть власної квартири.

Її чоловік за минулий рік заробив 2,8 мільйона гривень - але дуже неправдоподібно, щоб цим коштом він збудував маєток у Дніпропетровську. Адже саме в минулому році, як розповідала донька Тимошенко Євгенія, тато дав їй гроші на відкриття ресторану в самому центрі Києва.

Отже, звідки в Тимошенків з регулярністю раз на рік з'являються маєтки, залишається загадкою природи.

Зараз "Українською правдою" ідентифіковано щонайменше п'ять будинків, у яких мешкає прем'єр-міністр та її найближчі родичі.

1. Найдорожчий - це, звичайно, "хатинка" на дамбі в Конча-Заспі, розташована в елітному поселенні "Срібна затока".

Тут мешкає безпосередньо Юлія Тимошенко. Прем'єрка розповідала різноманітні легенди про цей об'єкт - спочатку, що вони його придбали, потім - що лише орендували, як зрештою тітка Антоніна Ульяхіна зізналася, що купили його родинно "в складчину".

"Я вже багато років орендую невеличкі будинки - в межах тих обсягів, в яких живуть нормальні пересічні громадяни", - стверджувала Тимошенко.

Очевидно, з почуттям гумору в неї все гаразд.

Завдяки фотографіям Юліної маєтку з вертольота можна перекоонатися, що розповіді про скромні житлові умови прем'єр-міністра не зовсім відповідають дійсності.

2. Другий будинок належить доньці Юлії Тимошенко Євгенії. Вона мешкає в Конча-Озерній у селищі письменників. Цей маєток, за словами Антоніни Ульяхін, вона подарувала Жені на весілля.

3. Третій будинок розташований у Дніпропетровську. Там мешкає мама Юлії Тимошенко.

4. Наступний будинок розташований по сусідству з маминим - там мешкає донька Антоніни Ульяхін, двоюрідна сестра Юлі - Тетяна.

5. Нарешті, п'ятий будинок було зведено в цьому році. Для кого він призначений - невідомо.

І, не складно було здогадатися, жодного з цих об'єктів немає у декларації прем'єр-міністра України.

Сергій Лещенко
pravda.com.ua

Новобудова Тимошенків

Зловживання недоторканністю: Янукович ховається від допитів

Коли два тижні тому Віктора Януковича висували у президенти при скупченні депутатів та дипломатів, він всіляко намагався сподобатися високоповажній аудиторії.

Янукович публічно заявив, що одразу після перемоги розпрощається з усіма привілеями чиновницького життя і стане простим смертним.

"Я ліквідую розкол між владою і народом. У першу чергу, демонструючи власним прикладом повагу до букви і духу закону та справедливості. Я і моя команда відразу відмовимося від усіх пільг, якими нині користується влада", - пафосно заявив він під бурхливим оплески залу.

Але відповідь на питання, чого насправді варті обіцянки Януковича, не довелося довго шукати.

Сьогодні він не лише активно користується своїм статусом небожителя, але й відверто нехтує законом, верховенство якого декларує.

повістки, однак він, зловживаючи статусом народного депутата, жодного разу на виклик не з'явився і не повідомив слідчого про причину своєї неявки", - пише Климович, вказуючи дати десяти проігнорованих Януковичем допитів.

Керівник слідчої групи додає, що дії Януковича є порушенням закону про статус народного депутата, згідно з яким той зобов'язаний дотримуватися вимог Конституції та законодавства України.

Мабуть, для більшої ефективності своїх слів, Климович вирішила ще й натиснути на совість, пожуривши Януковича за поганий приклад, який він подає іншим депутатам.

Але у відповідь за тиждень Генпрокуратура отримала формальну відповідь - при чому не від Януковича і навіть не від Єфремова, а від членкині Партії регіонів нардепа Олени Лукаш.

На ім'я генпрокурора Олександра Медведька Лукаш надіслала три сторінки юридичних термінів і штампів, з яких випливає лише одне - Янукович на допити не ходив, не ходить, і, очевидно, ходити не збирається.

Юристка майстерно, вживаючи десятки норм різноманітних законів, інформує Медведька, що Янукович - яка прикрийсть! - не отримував повістки. Мовляв, запрошення на допит "Лідеру" були оформлені нена належним чином, або передавалися не через той орган.

Більше того, у своєму листі генпрокурору Лукаш вирішила поскаржитися на керівника слідчої групи Климович, яка "порушує охоронювані конституційні права Януковича".

Далі регіоналка переходить на відверто зневажливий тон і просить Медведька розібратися зі своїми підпідличниками.

"Вищевикладені обставини беззаперечно дають привід для висловлення стурбованості щодо намагання окремих клерків Генпрокуратури, напередодні початку передвиборної кампанії, вкотре привернути до себе увагу, тим самим створити умови для уникнення відповідальності за фальсифікацію кримінальної справи та приховати факти недозволених методів ведення досудового слідства", - пише вона.

Не будемо аналізувати, наскільки правомірно для депутата-юриста називати "окремим клерком Генпрокуратури" слідчого в особливо важливих справах, який має спеціальні права, визначені законом.

Проте, як з'ясувала "Українська правда", Лукаш, м'яко кажучи, розповідає не всю правду і по суті висунутих на адресу Януковича претензій.

Джерела у слідчій групі кажуть, що Лукаш особисто отримала чотири з десяти запрошень на допит, надісланих її шефу - а саме, від 18 листопада і 8 грудня 2008 року, 30 березня та 3 квітня 2009-го.

За інформацією джерел, Лукаш тоді сказала, що є представником Януковича з цих питань і, начебто, навіть зобов'язалася забезпечити його явку на допит.

На одній з цих повісток - за 3 квітня - на прохання Лукаш не було вказано час допиту, який мав бути погоджений між слідчим і свідком у телефонному режимі.

Проте дива не сталося - Віктор Федорович до Генпрокуратури не прибув.

Ще одну з десяти повісток отримав помічник Януковича на прізвище Поліщук, а решта п'ять були передані через апарат Верховної Ради.

Про наполегливість слідчих у прагненні запросити Януковича на допит свідчить ще одна історія. За словами джерел, 14 листопада 2008 року Віктору Федоровичу намагалися вручити повістку особисто, але працівники оперативно-слідчої групи не пустили на територію "Межигір'я", де проживає "скромний" лідер опозиції.

Климович письмово доповідала Медведьку про системну неявку Януковича рапортами від 14 липня і 25 серпня цього року. Але і це не допомогло - Янукович продовжує ігнорувати допити в одній з найбільш резонансних в Україні справ.

"Українська правда" звернулася до Олександра Єфремова, на ім'я якого місяць тому надійшла скарга Климович. "Комітет не розглядав і не буде розглядати цей лист. До нас звертаються з десятками та сотнями звернень. Деякі з них потрапляють на комітет, а деякі опрацьовуються в робочому порядку, тобто на комітет не виносяться", - відповів на це депутат.

Головний козир Януковича у грі з Генпрокуратурою - його статус. Якби Віктор

Федорович не мав депутатського імунітету, його могли доставити до Генпрокуратури силовим приводом, як будь-якого громадянина, що ухиляється від слідчого.

Але у Януковича є мандат, і тому він може й надалі ігнорувати допити.

Хоча похід до слідчого має мало приємного, але закон вимагає явки. Рік тому по декілька допитів у справі про отруєння пережили президент Віктор Ющенко, і прем'єр Юлія Тимошенко, і журналісти.

Щоправда, поганий приклад Януковичу міг подати Давид Жванія, який дозволяє собі піти з допиту, тому що вважає, що його "запитують не про те".

Але тільки слідчий має беззаперечне право визначати коло фігурантів справи і проводити з ними необхідні дії.

І на цьому фоні слова Януковича про відмову від усіх пільг після виборів виглядають як приклад гарного почуття гумору в кандидата.

Р.С. Минулого понеділка "Українська правда" звернулася за проханням отримати коментар Януковича до його прес-секретаря Дениса Іванеска.

Він поставив вимогу надіслати письмовий запит, що в той же день було зроблено. Листа було офіційно зареєстровано в канцелярії Партії регіонів - вхідний номер 272 від 2.11.2009.

Однак коли минув тиждень, і жодної відповіді "Українська правда" не отримала, ми повторно зв'язалися з речником Януковича. Той повідомив, що... не бачив запиту "Української правди".

Враховуючи, що досі "Українська правда" не отримала жодної відповіді на чисельні запити Януковичу, є всі підстави вважати, що лідер регіоналів просто ігнорує закон про інформацію.

Але, менше з тим - якщо в нього все-таки виникне бажання прокоментувати звинувачення щодо неявки на допити, "Українська правда" завжди готова оприлюднити його точку зору.

Анна Григораш,
Сергій Лещенко

pravda.com.ua

"Якщо команда Януковича прийде до влади, у країні правитимуть кримінальні авторитети"

Василя Кисельова погрожують "закатати в асфальт"

"Я тепер позапартійний, то мені легше дихати стало. Не відчуваю себе стадою скотиною", - каже народний депутат 61-річний Василь Кисельов. 15 вересня його виключили з Партії регіонів і звільнили з посади керівника кримської організації за "нанесення шкоди репутації партії". Згодом виключили з парламентської фракції "Регіонів".

Три тижні Кисельов обіцяв дати інтерв'ю. Однак переносив розмову "через зайнятість".

- Я б і далі вам казав, що поспішаю на літак чи ще кудись, якби не вчорашнє інтерв'ю Василя Джарти, - розповідає. - Я на нього злий. Те, що він розповів, - через слово неправда й приниження.

Заступник голови Партії регіонів Василь Джарти стверджує, що Кисельов - це проплачений проект. Після виключення з

"Регіонів" він їздить Україною й збирає навколо себе ображених на Януковича людей.

- Тепер я маю моральне право говорити все, що вважаю за потрібне. Так і напишіть, що після інтерв'ю Джарти я погодився на розмову. Нехай йому попаде по шапці.

Чому тільки тепер почали говорити про те, що вас не влаштувало в Партії регіонів?

- І раніше говорив не раз, і тому ж Віктору Януковичу. Я не просто був у цій партії, а брав активну участь у її створенні. У мене був 37-й номер партійного квитка всеукраїнського масштабу. 2004-го я щиро боровся за Віктора Януковича. І сьогодні вважаю, що він - достойна людина, має економічну, управлінську базу. Але якщо його команда прийде до влади, то в країні правитимуть кримінальні авторитети. От тому я й постраждав, бо у Криму повстав проти криміналу.

Хіба ваш опонент кримський депутат "регіонал" Олександр Мельник був судимий?

- Був, і це може підтвердити міліція. До того ж Мельник не є членом Партії регіонів. Але фактично він є керівником Криму, одночасно - лідером злочинного угруповання. Тому мені в цій команді робити нічого.

Щоб якось перед виборами владнати кримський конфлікт мені запропонували перейти на цей період у центральний штаб. Я дав добро. Але коли приїхав у Крим, то однопартійці попросили повернутися до керівництва парторганізації. Я доповів про це лідерам партії, а в Криму сказав, що прийматиму рішення тільки після розмови з Віктором Януковичем.

Вдалося поговорити з ним напередодні вашого виключення?

- Ні. У вівторок уранці помічник Януковича сказав, що мені призначена зустріч

із лідером на п'ятницю, а вже в цей день увечері з'явилося рішення про моє виключення. Мене стратили без мене. Не було навіть висновків центральної комісії. І найгірніше - не мав Янукович морального права, як керівник, за якого я стільки років стояв горою, підписати рішення про виключення без розмови зі мною. Цим він відверто підтримав криміналітет Криму.

Коли востаннє спілкувалися з ним віч-на-віч?

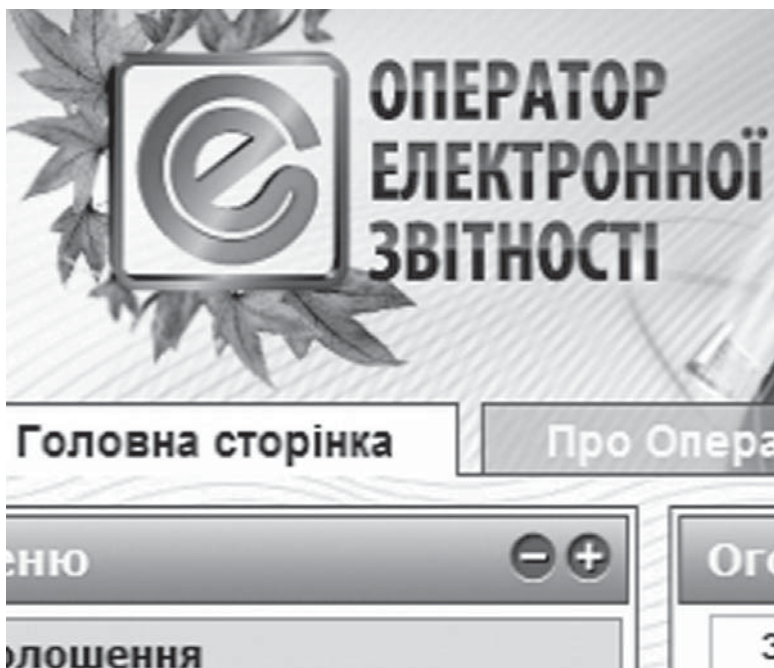
- 1 вересня. Говорили довго. Мені в серпні з міліції надали документи - оперативну інформацію, що мене "замовив" Мельник. Я сказав, що це їхній "ментовський розводняк", такого не може бути. Але мене переконали, що це правда.

Ні він, ні вона цій країні зараз не потрібні

Зараз є загроза вашому життю?

(Закінчення на 5 с.)

Свинська афера податкової на фоні свинячого грипу

Державна податкова служба вжила всіх необхідних заходів, щоби підняти рівень захворюваності свинячим грипом серед населення. Так - саме підняти, автор не обмовився.

Заходи полягали в наступному - на початку листопада ДПА закрила безкоштовний шлях для електронної звітності підприємств, які надсилалися електронною поштою.

А це означало, що кожного місяця підприємці мусили мчати в податкову, штовхатися в коридорах, вистоювати в чергах, щоб здати звіт в паперовому вигляді. Здається, не треба пояснювати, що у великому скупченні народу легко підхопити заразу.

Щоправда, це було зроблено не заради поширення епідемії. Бізнес і тільки бізнес!

В ланцюжок подання електронних звітів "підприємець - податкова" керівництво ДПА вирішило всунути третю ланку - приватного посередника.

А там, де є приватна кишеня, треба платити гроші. Освідувалися підприємці перед вибором - або сплачувати посереднику, щоб відправити електронний лист, або одягати маски і мчати в податкову.

Цитуємо лист з податкової, який 2 вересня отримав бухгалтер одного підприємства, що безуспішно намагався прорватися через закритий шлях: "Подання звіту допускається виключно через Спецоператора звітності. ДПА здійснює перехід на приймання податкової звітності через Оператора електронної звітності. У зв'язку з цим надішліть Ваш звіт на адресу електронної пошти: zvif@e-zvit.com.ua. Для доставки звітів через Оператора електронної звітності Вам необхідно зареєструватися в системі оператора".

У листі також була фраза про те, що "послуги Оператора по обміну податковою електронною звітністю безкоштовні".

На перший погляд абсолютно прийнятна альтернатива. Однак варто було бухгалтерам спробувати зареєструватися на вказаному сайті www.zvifoperator.com.ua, як виявилось, що не все безкоштовно.

З'ясувалося, за реєстрацію треба було заплатити.

Тарифікація наступна: юридичні особи, включно з державними установами - 960 гривень, юридичні особи в спрощеній системі оподаткування - 690 гривень, фізичні особи, садочки та школи - 360 гривень.

Зрозуміло, що підприємці були обурені. А вже до цього вони вже платили за необхідне програмне забезпечення, за "ключі". Їх влаштовувала робота з ДПА на пряму через шлях zvif@sta.gov.ua. І їм було зовсім незрозуміло, чому тепер вони мусять платити приватному посереднику невідомо за які послуги.

У податковій адміністрації "Українській правді" повідомили, що таке рішення було

підписане керівником ДПАУ Сергієм Буряком.

На питання, чи проводився тендер, порекомендували писати запит. Причини появи посередника вказали наступні: "приймальний шлях податкової переводиться на роботу по формуванню та веденню Загального реєстру податкових накладних".

Але таке пояснення зовсім не доводить необхідність посередницької структури-монополіста.

Треба розуміти, що приватний Спецоператор - це лише посередник. Все одно звіти будуть приймати та опрацювати податківці. Отже, користь від посередника мінімальна. Не більша, ніж була від "РосУкрЕнерго" в торгівлі газом між Україною та Росією.

Стирчать вуха батьків Тендерної палати...

"Українська правда" спробувала з'ясувати, кому підприємці мусять перераховувати гроші. Тобто, хто власник підозрілої посередницької структури.

Спочатку офіційна інформація.

Отже, у ТОВ "Оператор електронної реєстрації та звітності" в рівних долях два засновники.

Перший засновник - ТОВ "Ефективні інформаційні системи". Її співзасновники досить відомі люди. Олександр Анатолійович Дешевий (юрист компанії "Софтлайн", яка займається розробкою програмного забезпечення для державних органів), Сергій Юрійович Лінник (ООО "Інтелект Сервіс", батько "Бест-звіт"), Сергій Іванович Кушнірук (працював в ДП "Українські спеціальні системи", що належить Держслужбі спецв'язку).

Однак найбільша частина цього підприємства - вдвічі більша ніж всіх інших разом узятих - належить четвертому засновнику - Григорію Олександровичу Новопашину.

Ця особистість легендарна. Новопашин був засновником Українського університету фінансів і права при Тендерній палаті. Саме в ті часи, коли Тендерна палата була найжирнішою годинничкою для всіх без виключення представників політичних сил.

Як й інші діти Тендерної палати, цей університет став монополістом в своєму секторі та заробляв грубі гроші, адже без його сертифікату до держзакупівель не допускали.

Отже Новопашин - це перше вуха батьків-засновників Тендерної палати, яке стирчить з приватної структури, що нині співпрацює з ДПАУ.

Друге вуха - це сам директор ТОВ "Оператор електронної реєстрації та звітності" - Петро Краснов. Раніше він працював юристом в Тендерній палаті.

Про другу фірму засновника Спецоператора - ТОВ "Електронний світ України" - відомо куди менше. Принаймні,

публічних людей в колі її акціонерів немає. ТОВ "Електронний світ України" відомий лише тим, що останній рік цю фірму активно любило Міністерство соціальної політики та праці.

Міністерство Денисової в наказовому порядку нав'язувало їй послуги державним структурам в сфері подання електронної звітності в органи та фонди, що знаходяться під міністерством.

Отже, це офіційна інформація...

Сам дурак...

Щоб дізнатися неофіційних власників ТОВ "Оператор електронної реєстрації та звітності", "Українська правда" вирішила опитати обізнаних народних депутатів.

Якраз з залу засідань Верховної Ради вийшла Ксенія Ляпіна.

- Я добре обізнана в цій проблемі. Я знаю, те, що ДПА нав'язує підприємцям приватного оператора з прийому електронної звітності. І я категорично проти цього. Це незаконно. Це не відповідає антимонопольним вимогам. Я буду звертатися до президента, щоб це відмінити.

Ляпіна не знає, хто стоїть за цією фірмою.

- У мене є тільки припущення. Якщо наказ підписав голова податкової, значить в цьому зацікавлена політична сила, яку представляє цей голова. В мене немає доказів, але очевидно, що в цій справі стирчать ноги депутатів, в минулому пов'язаних з Тендерною палатою.

Серед депутатів з БЮТ, пов'язаних з тендерною палатою, Ляпіна назвала Антона Яценка.

В цей час на горизонті намалювався один з тих, про якого згадувала Ляпіна. Це Антон Яценко, депутат, якого вже традиційно називають "хрещеним батьком Тендерної палати".

"Українська правда" задала Яценку те саме питання, чи була не його фірма "Оператор електронної реєстрації та звітності"?

- Ні, не моя, - коротко відповів депутат.

- Але може ви знаєте чия, адже, певно, знайомі з засновником Григорієм Новопашином ще з тих часів, коли були в Тендерній палаті? Можливо, ви знайомі і з нинішнім директором "Оператора" Петром Красновим, який був адвокатом Тендерної палати? - спитала "Українська правда".

- Ні, я нікого з них не знаю. А з Тендерною палатою мене пов'язують лише різні придурки. Я вже втомився пояснювати різним товаришам, що був в Тендерній палаті тільки два місяці. А ось Ляпіні-Богатирьови були там по два роки. Чому мені одягають це на голову! А Ляпіна, вона взагалі дура. Хай комусь іншому мізки полохає, - емоції Яценка били через край.

Коли депутат трохи заспокоївся, він заявив, що перший раз чує, що в податковій закрили шлях і змушували підприємців реєструватися у посередника: "Наскільки мені відомо, в податковій весь цей час існує шлях, який приймає звіти безкоштовно".

Депутат затято переконував в цьому журналіста. Навіть передзвонив ввечері та розповів, що дзвонив в податкову, і йому повідомили, що все це брехня. Мовляв, безкоштовний шлях не закривали і не збираються закривати.

Але факт закриття шляху на той момент таки мав місце. Що ж тоді означають слова депутата? Те, що згодом ДПА буде заперечувати шантаж підприємців і заявить, що всі вони зареєструвалися у посередника добровільно, а хто вказує протилежне - брешуть?

Але повернемося знову до питання, хто справжній власник ТОВ "Оператор електронної звітності".

Бійся данайців, що дари приносять...

Журналістське розслідування цього питання привело журналіста до будинку на вулиці Січових стрільців (Артема), 50.

Ця адреса була зазначена на сайті www.zvifoperator.com.ua.

Це виявилася приваблива новобудова. Один під'їзд цього будинку ще незаселений. На дверях іншого висіла табличка "Приміщення народного депутата", а знизу роз'яснення, що закон забороняє представникам силових структур проводити арешти, обшук, вилучення документів в таких приміщеннях.

Як звати цього народного депутата, на попереджувальній табличці вказано не було. Але грубі пачки газети "ВВ", складені біля охорони, наводили на певні роздуми, що, очевидно, депутат, під крилом якого розташувалася БЮТівська газета, сам входить до цієї фракції.

Як пізніше з'ясувалося, тут знаходиться редакція газети "ВВ" та телекомпанії ІNTV, що управляються оточенням Тимошенка.

За дверима, що позначали територію народного депутата, прописався й герой нашої статті - ТОВ "Оператор податкової реєстрації та звітності". В цьому журналіста запевнили охоронці. Також це підтвердила жіночка по внутрішньому телефону "100", який дала охорона. Підприємство таке у них є, але директора Петра Краснова на місці не було.

Нам також вдалося дізнатися, що за цими самими дверима знаходиться фірма "Бебі медікал сервіс", співзасновники якої - Наталя Кожемякіна та Дарина Корж.

Перша - це дружина депутата від БЮТ Кожемякіна, друга - його донька і zarazom невістка іншого народного депутата Тимошенка Віталія Коржа, який, до речі спеціалізується на ІТ-технологіях.

До цього треба додати, що газета "ВВ" також має пряме відношення до родини Кожемякіна. Його дружина - президент холдингу, куди входить видання.

Що це означає? Не вже ТОВ "Оператор електронної реєстрації та звітності" перебуває під крилом народного депутата Андрія Кожемякіна?

Така версія, як бачимо, має повне право на існування. Сам Андрій Кожемякін відмовився розмовляти з "Українською правдою" на цю тему.

На питання журналіста, чиє службове приміщення знаходиться за адресою Артема, 50 Кожемякін заявив, що "не може цього знати".

На прохання передзвонити і спитати у дружини або дочки, Кожемякін роздратовано сказав, що не буде цього робити. І зник за дверима сесійної зали.

Існує і інша версія. Джерело повідомило "Українській правді", що Артема, 50 - це службове приміщення народного депутата БЮТ Антона Яценка, а фірми родини Кожемякіна там опинилися після того, як Яценко подарував соратнику частину своїх пенатів.

У свою чергу Яценку це приміщення дісталось від Вадими Копилова, експершого заступника міністра фінансів Миколи Азарова в уряді Януковича, який також очолював міжвідомчу комісію з питань держзакупівель.

За інформацією "Української правди" з управління архітектури Києва, власником

всього будинку на Артема, 50-52 є фірма дружини Копилова ТОВ "Будівельний Союз".

Сам Яценко повідомив "Українській правді", що в нього немає службового приміщення на Артема, 50. "Мій кабінет в комітетах", - заявив Яценко.

Розмова журналіста з цим депутатом закінчилась традиційно - Антон Яценко назвав тему розслідування "Української правди" "дріб'язковою та замовною", обіцяв позбавити журналіста акредитації в Раді, подати в суд, виступити з заявою в УНІАН.

До речі, по великому рахунку не так вже й важливо, під крилом якого депутата з БЮТ знайшла собі притулок ТОВ "Оператор електронної реєстрації та звітності". Неважливо, чи це Яценко, чи Кожемякін, чи хтось інший. Адже в даному випадку, як в арифметичному правилі, від переміни місць додатків сума не міняється.

Байдуже, як звати цього депутата БЮТ, очевидно інше - ми маємо справу з славнозвісним адмінресурсом. Явищем звичайним для нашої країни, згідно з яким та політична сила, що перебуває при владі, поповнює свій виборчий фонд за допомогою державних структур - в тому числі і податкової адміністрації.

Хрестоматійний приклад - благодійний фонд "Професіонал", створений при ДПА, якою керував Микола Азаров в часи президента Кучми.

Тоді "Професіонал" поповнювався за рахунок конфіскації, нинішній "професіонал" - ТОВ "Оператор електронної реєстрації та звітності" - використовує електронну звітність.

До речі, нинішня операція Спецоператора принесла вже немало гроші - мова йде про сотні мільйонів. Але могло бути і більше. Адже раніше планувалося, що всі суб'єкти господарювання в обов'язковому порядку будуть переводитися на електронну звітність. От на такій операції можна було б скопити кілька мільярдів.

P.S. Коли матеріал вже був готовий до друку, у відповідь на указ президента ДПА скасувала свій лист, який оголошував про обов'язкову подачу податкових документів виключно через спеціальних операторів.

"Приймальний шлях ДПА України працює у звичайному режимі. Тобто платники податків надсилають звітність на поштову адресу zvif@sta.gov.ua АБО через операторів електронної звітності! йдеться у роз'ясненні податкової.

При цьому гроші нікому не повернули, а податкова продовжує "піарити" Спецоператора - вже не як "об'язаловку", а як альтернативу. Як свідчать наші кореспонденти, на місцях продовжують тиснути на підприємців, аби ті уклали договори із приватним Спецоператором.

Тетяна Чорновіл
pravda.com.ua

Артема, 50. Вхід охороняє табличка «Приміщення народного депутата»

Страх небезпеки

"Страх небезпеки жахає нас у десять тисяч разів більше, ніж сама небезпека, коли вона стоїть перед очима. І тягар страху для нас набагато важчий, ніж зло, якого ми боїмося".

Даніель Дефо, "Життя і незвичайні та дивовижні пригоди Робінзона Крузо"

На думку Арсенія Яценюка, кандидата у президенти, ситуація навколо епідемії грипу в Україні є нічим іншим як політичною технологією. "Фактично - це є частиною політичної кампанії", - заявив молодий політик 2 листопада у програмі "Свобода слова" на телеканалі ICTV.

Він слушно зауважив, що найлегше керувати застрашеними і бідними людьми. "На це зараз спрямована вся державна машина - маніпулювати людьми". Цей висновок Арсенія Яценюка звучить цілком резонно у контексті почутого і побаченого за останній тиждень.

Чи була оприлюднена статистика минулорічних захворювань на грип і пневмонію (наскільки нині рівень смертельних випадків перевищує летальний поріг у минулому?), яка дозволила б пересічному громадянину самостійно зробити висновок щодо рівня загрози власному здоров'ю?

Тим часом несамовита "турбота уряду" про співвітчизників лише посилює різноманітні фобії, нагромаджує страх. Розмах і специфіка нинішньої інформаційної кампанії, просякнутої "піклуванням" про здоров'я співгромадян перетворились на банальне залукування населення. Кому це вигідно?

Але ми навіть не про це. Закони мислення, закони обробки інформації і прийняття рішення спільні для всіх інтелектуальних систем - байдуже, велика система чи мала, людина це чи тварина або комп'ютер.

Страждання Отелло, Арбеніна, Гамлета, страждання людства, яке мету-

шиться в пошуках істини, підозрілість Івана IV, Сталіна і страждання собаки - "суперечки" травного і оборонного рефлексу - в знаменитих дослідах фізіолога Івана Павлова (коли тварина не в змозі відрізнити овал від кола), мають одну і ту саму природу - стан невизначеності, викликаний поєднанням двох факторів: необхідністю прийняття рішення і дефіцитом інформації, потрібної для виконання цієї операції.

Так, у собаки розвивається типовий невроз (тварина виділяє слину на овал або може відсмикнути лапу при показі кола): собака втрачає сон, апетит, відчуває страх, у неї вилазить шерсть і навіть може розвиватися патологія внутрішніх органів.

Інакше кажучи, невроз виникає тоді, коли прийняття рішення неможливе чи утруднене внаслідок невідповідності потужності інтелектуальної системи до складності поставлених завдань. Це типовий стан крайньої невизначеності, викликаний дефіцитом інформації.

Виникнення невизначеності у прийнятті рішення супроводжується появою страху. Страх - це насамперед відсутність можливості прийняти рішення в ситуаціях тієї чи іншої складності.

Згадаймо, як перелякався Робінзон Крузо, який, ідучи берегом моря, несподівано зауважив на піску відбиток босої людської ноги?

Розгублений і перестрашений, славетний самітник втратив сон - він наполегливо аналізував факт появи загадкового сліду на безлюдному острові і ніяк не знаходив прийнятної пояснення.

"Ірраціональний страх - надзвичайно дієвий засіб "вимкнення" здорового глузду і захисних психологічних механізмів. Приголомшена страхом людина легко піддається навіюванню і вірить в будь-який запропонований їй "рятувальний засіб" - писав відомий російський політолог Сергій Кара-Мурза.

Зрештою, Кара-Мурза у книзі "Маніпуляція свідомістю" на численних прикладах переконливо демонструє роль державної машини у маніпулюванні

свідомістю людей як технологією панування.

Але вернімося "до наших баранів" - епідемії А/Н1Н1 (?). У системі технологій маніпулювання свідомістю важливе місце займає технологія блефування.

Це особливий різновид дезінформації, яка на основі неправди має переконати когось в тому, що бажане, але неіснуюче, існує. Інакше кажучи, йдеться про штучний, наперед продуманий обман людей за допомогою агресивного впливу на громадську думку.

Одним із найпоширеніших елементів технології блефування є сценарій "ефекту драматизуючого впливу". У даному випадку можемо говорити про цілеспрямований вплив на таку інстинктивну форму свідомості як самозбереження - цілком природний людський страх завороти й померти.

Застосовуються різноманітні психологічні чинники (навіть міфи й небиліці поширюють) аби викликати депресію, створити емоційний дискомфорт і примусити людину думати алогічно, відтак нерационально оцінювати інформацію.

Найуживанішими прийомами напівблефу є замовчування - передавання неповної справжньої інформації, фальсифікація - передавання завідомо помилкової інформації (фальшиві заяви і спростування, фабрикація фактів тощо), напівправа - змішування правдивої інформації з помилковою.

А також дезорієнтування - аби відвернути увагу від суті питання, передача справжньої або помилкової інформації, яка не стосується реальної справи. У результаті налякані люди переповідають один одному всілякі чутки, називають суперечливі цифри, висновки і рекомендації.

У цьому легко переконатися, порівнявши/зіставивши заяви прем'єр-міністра, міністра охорони здоров'я та його заступників, головного державного санітарного лікаря та інших держслужбовців про причини і масштаби пандемії в Україні.

"Такий вплив на психіку через нагнітання ситуації в країні призведе до того,

що зростатиме захворюваність на інсульти та інфаркти. Чому ніхто не говорить, що кожної години в Україні помирає 20 людей, щодня - близько 2 тисяч? Із них 64% - через серцево-судинні захворювання" - зауважив Микола Поліщук, голова Національної ради з питань охорони здоров'я при президентові України.

І насамкінець. Народний депутат, член фракції НУНС Іван Стойко, приміром, переконаний, що прем'єр-міністр Юлія Тимошенко знала про початок епідемії грипу, проводячи з'їзд на Майдані:

"На Тернопільщині вже 21 жовтня було оголошено карантин. Тому не знати цього було неможливо. Тимошенко всупереч здоровому глузду збрала Майдан. Мене дивує те, що вона свідомо знехтувала здоров'ям людей".

Голова СБУ Валентин Наливайченко в інтерв'ю газеті "Сьогодні" 4 листопада заявив, що Служба безпеки за 10 днів до заяв про входження України в епідемію "свинячого грипу" інформувала Кабінет Міністрів і РНБО про загрозу, що насувається...

То в чому ж річ? Невже хтось застосує "активні заходи"? Леонід

Шебаршин, колишній керівник ПГУ КГБ ССРСР, визначає поняття "активні заходи" ("активні заходи") як переважно таємний вплив на події шляхом використання дезінформації:

"Кількадесят досвідчених й інтелектуальних осіб, які спеціалізуються на політичних, військових чи економічних проблемах, віднаходять вразливі місця в позиції ... опонентів ..., знаходять чи винаходять факти (винаходять дуже правдоподібно), оприлюднення яких поставить опонента в складне становище, змусить виправдовуватися, шукати винуватців у власному таборі, втрачати упевненість на переговорах. Все виглядає цілком природно, жодних доказів немає - громадськість, преса, законодавці втрачають довіру до політиків".

Олег Романчук, шеф-редактор журналу "Універсум", кандидат філологічних наук

pravda.com.ua

Епідемія як політтехнологічний засіб перемоги «проти всіх»

Кого там, іще спіткало затоварення медичними засобами та препаратами? Панове, не полишайте свій бізнес на одинці із тим лихом! Звертайтеся, ласкаво просимо! Звертайтеся до нашої влади. У цій справі вам стануть у нагоді усі її гілки, гілочки і, навіть, сучки та сучечки.

Перш за все, звісно, виконавча гілка. Вона - виконавча гілка влади, зовсім недорого попрацює задля вашого зиску. Перш за все заволодає на усю країну: «Громадяни, тільки без паніки, без паніки, людонькии!!! Усе під контролем! Усім усього вистачить: і ліків і індивідуальних засобів захисту!»

Вона турботливо повідомить з екрану, у скільки шарів слід згортати марлю, особисто зустріне в аеропорті вантаж ліків, заморозить ціну у такий спосіб, що люди уміть скуплять весь ваш товар, навіть у аптеках Кабінету Міністрів та Верховної Ради.

Влада працюватиме цілодобово. У телевізорі. У безмежжі своєї ширісінської довіри до неї, влади, наші громадяни миттю розметуть ваші кількірчні товарні паклади - на складах вітер гулятиме. Ажіотажний попит дасть роботу підприємствам на території усієї Євразії та інших континентів.

Україна перетвориться на одного з провідних імпортерів лимонів. Добре, що й вітчизняний виробник

не лишиться без прибутку. Бабці на ринках хутко збуватимуть часник, цибульку, дуже зросте попит на редьку, хрін, топінамбур. А щоб їм не заважали усілякі часникові контрабандисти, то пильна влада поставить тим злодюжкам заслін.

А тим часом, епідемія розвиватиметься своїм шляхом і в Україну полинуть міжнародні чиновники від медицини, які мужньо вивчатимуть ситуацію у самісінькому джерелі інфекції, підтверджуючи перед телекамерами її - влади - об'єктивність стурбованості та не забуватимуть пропонувати свої вакцини, можливо також із ваших складів.

Від телевізійного гвалту перелякаються сусіди і їхні прикордонники вдягнуть маски, попри те, що рівень захворюваності в середині їхньої великої країни є вищим у рази, ніж в Україні.

Скориставшись приводом, влада скасує на три тижні заняття та осінній призов до армії. Вчителям та викладачам рекомендуватимуть взяти відпустки за рахунок літніх - економія державних коштів, як і випадку із призовом.

Знову таки зайва бюджетна копійчина для закупівлі у вас, панове фармацевти, того, що потрібне для боротьби за життя й здоров'я населення. Не погребуйте!

І, хоча, марлеві маски носитиме абсолютна меншість громадян, у аптеках потрібні засоби та ліки лішатимуться у дефіциті, а лікарі з ніг збиватимуться, часто через необ'єктовані виклики громадян, усе одно, разом із вами - суспільно відповідальними вітчизняними та закордонними підприємцями - епідемію владою буде успішно подолано.

У телевізорі.

Ні, ви ж лише не подумайте, що нашій гарант та наша, відома своєї безкорисливістю опозиція, залишить владу наодинці із епідемією, із бюджетними і вашими грошима та з телевізійною перемогою.

Ні в якому разі.

Президент підставить своє плече. Опозиція взагалі буде робити те, що у Мексиці та Болгарії робили поліція та армія - роздаватиме марлеві пов'язки.

Щоправда у тих країнах маски роздавали на вулицях усім людям, а в Україні - у парламентських кулуарах депутатам та журналістам. І правда, вони ж також - люди!

Втім, мирному населенню також трохи перепаде від партійно-депутатської щедрості. В агітаційних наметках роздаватимуть пов'язки разом із листівками та газетками. І то хліб.

Не пастимуть задніх у цій справі й ЗМІ, коли у вас, наприклад, виникла затовареність очними краплями, то вам допоможуть масові газети, під рубрикою «PR», повідомляючи своїм читачам, що від грипу можна рятуватися й тими ліками (газета «Сьогодні» від 3 листопада, архів номера в електронному вигляді відсутній, але у паперовому є).

Для того, аби громадяни лишалися у тонусі, телевізор постійно їм нагадає, скільки осіб вже пішли із життя через грип.

Добре, що хоча б не подумалися якимось особливим чином відзначити перехід порогу у сотню смертей.

Інформаційне суспільство зіграло із українською владою злий жарт. Чиновники-політики перетворюються на шоуменів й від того ефективність їхньої адміністративної роботи множиться на нуль.

Політика, зокрема й політика охорони здоров'я, підмінється політичними технологіями, засобами іміджмейкінгу та реклами. Дедал частіше це технології «чорні», засновані на роздмухуванні паніки, настроїв ксенофобії, дезінформації та брехні.

Натомість системна, зокрема, і науково-аналітична робота щодо випрацювання стратегії, наприклад, боротьби з епідемією не має пошукати у політиці. Вони є клієнтами політтехнологів.

Кандидати у президенти та їхні посіпаки, кидають одне одному люті звинувачення, водночас подаючи себе,

як єдино спроможну команду, здатну вивести країну «звідкілясь кудись», але громадяни, відірвавшись від телевізора та вийшовши на вулицю чудово усвідомлюють, що лишаються сам на сам з епідемією, злочинністю, сваволею хабарників та елементарним здирицтвом бізнес-влади. Роздратування та зневіра ростуть.

Політики і політтехнологи дружно й злагоджено руйнують та закопують нинішню систему суспільно-політичних взаємин країни, разом із собою. Загалом туди їм і дорога - і політикам і системі - «всіх панів до одної ями...», але...

Ті, хто з понтом намагаються позиціонувати себе, як нові й здорові сили, насправді є породженням того ж хворого організму українського політичного середовища. Їхні мотивації до політичної діяльності та цінності, а також, що вкрай важливо, - їхні капітали сформовані завдяки тій самій системі яку вони, нібито намагаються зруйнувати.

У їхній обслузі ті самісінькі політтехнологи. Прихід до влади цих молодих та задиракуватих означатиме не злам, а консервацію корупційного консенсусу некомпетентної еліти.

Щоб убезпечити себе від суспільної дискредитації політичні банкрути спробували вилучити з виборчого бюлетеня рядок «Проти усіх». Щось там не зрослося і цю позицію наразі залишено.

Отже, поставимо суто теоретичне запитання: коли у другому турі виборів президента кількість тих, хто проголосує проти обох кандидатів перевищуватиме суму голосів поданих за них разом узятих, то на яку суспільну підтримку спиратиметься проголошений президент?

Що тоді взагалі являтиме собою влада з точки зору суспільної легітимності?

Костянтин Матвієнко, Корпорація стратегічного консалтингу «Гардарика»

pravda.com.ua

Україна після виборів: горе переможеним?

Президентська кампанія відкриває супервиборний 2010 рік. 17 січня і 7 лютого 2010 року відбудуться голосування у першому та другому турі президентських виборів.

30 травня 2010 року, згідно з рішенням Верховної Ради, пройдуть вибори до місцевих рад і органів місцевого самоврядування. Не виключено, що в травні або восени 2010 року можуть призначити позачергові парламентські вибори.

Тобто 2010 рік може стати роком виборів до всіх рівнів влади.

2002-2010 роки вже стали для України великою електоральною епохою. За цей період відбулися вибори п'ять раз - у 2002, 2004, 2006, 2007 роках, триває передвиборча кампанія-2010.

Українське електоральне десятиліття слід розглядати як результат демократичного розвитку, а Помаранчеву епоху як таку, що відкрила опозиції доступ до влади. За умови збереження до-помаранчевої недо-демократичної опозиції могли б просто розгромити, але наразі, в умовах пост-помаранчевої демократії, вона змогла переструктуруватися, згуртуватися та переорієнтуватися відповідно до нових електорально-політичних викликів. Зараз лідер опозиції Янукович реально претендує на посаду президента.

Чи стане 2010 рік роком закінчення Помаранчевої епохи і демократії, де вибори є раціональною процедурою виходу із патових політичних криз?

Якщо б вибори-2010 проходили на громадському підйомі, з високими суспільними надіями та очікуваннями, тоді можна було б говорити про завершення однієї політичної епохи і початок іншої. Тоді інаугурація нового президента означала би інаугурацію нової фази політичного розвитку України.

Але, оскільки вибори проходять в ситуації економічної кризи і психологічної рецесії, то це означає, що ніякого завершення епохи безпосередньо після президентських виборів не буде.

В чому особливість цієї президентської виборчої кампанії?

Перш за все в тому, що вибори є, але виборчої інтриги немає. Президентських виборів немає підйому, драйву, ідейних ударів, як це було на минулих виборах у 2004 році. Вибори йдуть в понурій, безкрилій, безцільній повістці.

Є всім відомі кандидати-фаворити - це Віктор Янукович і Юлія Тимошенко.

Темами виборів стають другорядні питання: як відбувається висування кандидатів, які відсотки дають соціологи фаворитам, чи зможе Янукович виграти вибори на цей раз, чи зможе Тимошенко на цей раз продемонструвати свій фірменний електоральний стиль - рейтинговий ривок на фініші кампанії...

Єдина міні-інтрига - кого підтримає Ющенко і чи зможе президент змішати карти фаворитам. Тому за наявності ситуації, коли інтригою є відсутність інтриги, реальна інтрига переноситься з до-електорального в пост-виборчий період, тобто з 2009 на 2010 рік.

Сучасна виборча кампанія не ідеологізована, тому що нав'язувати ідеологічну повістку виборів немає сенсу для основних гравців. Сьогодні вибори важко сконструювати, як вибори по публічним, прозорим, ідеологічним питанням.

Якщо виборець не готовий голосувати з суто політичних міркувань, то він буде голосувати з партикулярних міркувань (так зване девіантне голосування) - "за свого", "проти чужого", за соціальні виплати.

Попри це є прихована, досить серйозна глибина цих виборів - перерозподіл власності, геополітичні розвороти, зміна візії / ревізії державного курсу.

Оскільки не існує захоплюючих тем, які тримають суспільство в захваті, гравці ламають голови над тим, як створити таку обстановку, яка б сама захоплювала людей. Якщо виборець не в захваті, то це означає, що потрібно його захопити - інформаційно, медійно, тематично, в підсумку, виключно політехнологічно.

Президентська кампанія формується такими суперударними медіа-хвилями, які покликані змішати карти. Пукач, "Лозинський", "Кислинський", "Артек", справа "Ат-Такфір валь-Хіджри", свинячий грип - це все топові шоківі, приголомшливі, пандемічні теми, медіа-удари, які всі обговорюють і які зараз характеризують електорально-мобілізаційну складову кампанії.

Втім залишається питання як буде Україні після виборів, як залежатиме її розвиток від перемоги того чи іншого кандидата.

Можливе переформатування політичного курсу може відбуватися за різними сценаріями. Відразу виключимо сценарій дуалізму, коли Янукович стає президентом, а Тимошенко залишається прем'єр-міністром або навпаки. Україна

за останні п'ять років втратила від трьох вершників, і як той Болявар вже не витримає навіть двох.

Тому розглянемо два найбільш ймовірні сценарії за стратегіями двох головних фаворитів - Януковича та Тимошенко.

Сценарій перший — "Вона без Неї" ("Вона - це Україна") у разі перемоги Януковича на президентських виборах

Янукович заявив, що після обрання президента потрібно провести дочасні парламентські вибори, а потім ввести мораторій на всі вибори на п'ять років.

Що означають ці слова "Лідера"? Це свідчить про те, що ПР не націлена на проведення будь-яких переговорів з Тимошенко як прем'єр-міністром, тим більше на створення будь-якого варіанту коаліції типу "ПРІБЮТ".

Януковичу потрібні парламентські вибори не для того, щоб змінити коаліцію, а для того, щоб вирішити "проблему БЮТ і Тимошенко", а також взагалі проблему сильної опозиції.

Мораторій на вибори також може означати, що Партия регіонів вважає, що потрібно перейти від парламентсько-президентської республіки до президентської, оскільки саме в умовах президентської республіки тільки президентські і парламентські вибори відбуваються один раз на п'ять років, і водночас не існує дочасних виборів до парламенту.

Крім цього, політичний фундамент для Януковича - це однопартійна більшість в парламенті та лояльна опозиція.

Іншими словами, за владою в парламенті стоїть одна велика фракція-магніт з меншими фракціями-сателітами, а за опозицією - невеликі, лояльні фракції. Взагалі ані Януковичу, ані Тимошенко сильна опозиція не потрібна. Право на існування має лише хороша, дружня, "конструктивна" опозиція.

Якщо Янукович виграє президентську кампанію, то він буде формувати "під себе" нову парламентську більшість, діючий Кабмін піде у відставку, буде створено новий тимчасовий уряд на період до оголошення результатів дочасних парламентських виборів, після яких буде сформовано новий уряд з лояльним до президента прем'єром.

Основна мета президентсько-парламентських переговорів за цим сценарієм - позбавлення Тимошенко політичного імунітету, втрата недоторканості після складання прем'єрських обов'язків, та парламентської фракції, відновлення з боку "дружної" новому президенту прокуратури справ Лозинського, "Артеку", можливо, висування інших звинувачень.

Тобто мова йде про зачистку бютівської еліти та розчистку "політичної поляни". Бютівські бізнесмени, яким потрібно буде рятувати власні капітали, самі перейдуть в стан переможців.

Тимошенко, яка не зможе їх захистити, їм не потрібна. Питання буде вирішено на 10 років.

Сценарій другий — "Україна без Лідера" у разі перемоги Тимошенко

Якщо переможе лідерка БЮТ, то вона укріплюватиме коаліцію, поставити свого "технічного" прем'єра. Парламентські вибори Тимошенко буде вигідно провести не відразу, можливо восени, а тим часом вичекати поки почне розсипатися фракція Партії регіонів, а їх бізнес стане більш поступливим.

Для Тимошенко дуже важливим є завдання розписати свій кар'єрний план на найближчі 10-15 років. Головною дилемою для Тимошенко-кандидата стане вибір між владою президента та владою прем'єр-міністра.

В принципі вона розуміє, що парламентська система дає можливість не бути обмеженим у строках перебування у владі. Наприклад, Консервативна партія Великої Британії перемагала на виборах три терміни підряд і знаходилася при владі 18 років, 11 з яких прем'єр-міністром була Тетчер і 7 Мейджор, лідер німецької ХДС Коль був федеральним канцлером 16 років. Водночас Тимошенко не може не розуміти й інше - що президент, особливо в українських умовах, це завжди більше, ніж прем'єр-міністр.

Лише той кандидат, який стане президентом в результаті електоральної гри може бути переможцем, який отримує все. І відповідно лише така перемога може дати політику всі необхідні інструменти щоб сформувати вигідну і комфортну політичну систему.

Можливі різні варіанти. Варіант перший: Тимошенко іде на

зміну Конституції за сценарієм - в країні має бути лише один головний керівник, тобто перехід до чисто президентської або парламентської республіки, де голова виконавчої влади - або президент, або прем'єр-міністр.

Якщо відбувається перехід до президентської моделі, то Тимошенко може бути сильним президентом, але лише другий свій термін. Навряд чи вона піде на "третій термін", оскільки це означатиме певні іміджеві втрати.

У випадку переходу до парламентської системи, лідер БЮТ отримує безстрокову владу, що спирається на однопартійну більшість, розчищене елітне поле, і невеличку й невагому опозицію. Тобто Тимошенко буде стояти на стійкій інституціональній платформі влади, яка забезпечить від всіх політичних землетрусів.

Варіант другий: Тимошенко стає президентом, але питання змін до Конституції заморожується. Завдяки певній гнучкості парламентсько-президентській моделі та лояльному прем'єру Тимошенко консолідує владу навколо президентської посади.

Після двох термінів президентства вона може реалізувати так званий "путінський сценарій", тобто піти на посаду прем'єр-міністра, при цьому "розбудивши" старі повноваження прем'єр-міністра, і таким чином знов консолідувати політичний клас вже навколо постаті голови уряду.

Таким чином, після виборів переможець буде намагатися законсервувати свою перемогу. Тоді що, горе переможеному?

Якщо брати до уваги рівносильність 7-8 кандидатів другого ешелону, які разом із другим фіналістом президентських виборів навряд чи погодяться на те, щоб переможець "підверстав" політичну систему "під себе", тоді вони, можливо, стануть на перешкоді задумам переможця.

Президентські вибори-2010 проходять з багатьма кандидатами та невідомими, з різними позиціями кандидатів, які мають свої індивідуальні претензії на пост-виборчий період, тому можливі й бажані альтернативні сценарії...

Вадим Карасьов,
директор Інституту
глобальних стратегій - IGLS
pravda.com.ua

"Якщо команда Януковича прийде до влади, у країні правитимуть кримінальні авторитети"

(Закінчення. Поч. на 2 с.)

Янукович призупинив членство в партії на період виборів. У цей час один із його заступників готував би партію до місцевих виборів. Бо вибори президента і в місцеві ради - абсолютно різні. На президентських виборах у другому турі комуністи і ряд інших сил голосуватимуть за Януковича. Але на

місцевих виборах кожен голосуватиме за себе.

Кого ви хотіли б бачити президентом?

- Не Тимошенко, і не Януковича.

Сергія Тігіпка?

- Це ви сказали, а не я. На жаль, Тігіпка зараз непрохідний.

Після президентських виборів політики обіцяють позачергові парламентські. У список "Регіонів" вас уже не візьмуть?

- Я бачу себе на місцевих виборах. Є сили, у списках яких я пройду. Можу балотуватися на мера Сімферополя.

У Криму я ще кров'ю їм попуску. Не дам красти й робити те, що вони творять. Народ бачить, що є людина, яка стала проти цього.

Якщо цього разу Янукович не стане президентом, він зійде з політичної арени?

- Безумовно. Він на другий день зламається.

Якщо ти стовідсотково впевнений, що

будеш президентом, то чого вчепився за державну дачу "Мезигір'я" і втрачаєш очки? Документи ж на тебе оформлені! Скажи: "Я виїжджаю звідси, а ви судіться". Якщо переможеш, то вирішиш усі питання. Ніхто і не вякне. Якщо прогреш вибори, Тимошенко все одно забере дачу, бо Юлія Володимирівна - не Ющенко. Якщо вона сказала, що буде "диктатура закону", то так і буде. Я ставлюся до неї з пересторогою, бо стільки популістських рішень було та гасел. Ні він, ні вона цій країні зараз не потрібні. Але вона має харизму, заслуговує на повагу.

Голова Львівської організації Партії регіонів Петро Писарчук заявляє, що Кисельову за критику партії гарно заплатили.

- Щойно я з ним говорив, - усміхається.

- Кажу: "Невже ти не можеш припустити, що не все вимірюється грошима, а є щось таке, чого ти не знаєш? Що є ідея?" А він: "Можу". А я й кажу: "У вас немає совісті. Ні в тебе, ні в Джарти".

"Батько в тамбовській банді підносив патрони"

Василь Кисельов родом із міста Златоуст Челябінської області Росії. Через кілька місяців після народження захворів на запалення легенів. Лікарі порадили змінити клімат. Сім'я переїхала на батьківщину матері в Шполу Черкаської області.

- Мені по життю ніколи не було легко, - каже. - Я двічі намагався вступити в Чернігівське льотне училище. Казали, не візьмуть, бо в 16 років маму погнали в Німеччину. А батько з Тамбовської губернії, сам росіянин. У них у сім'ї було 12 сестер і один він, син. Мій дід Дмитро торгував у Москві цибулею, часником. Батько допомагав йому. Радянська влада розкуркулила їх. Усю родину відправили на Соловки. А батько пішов у 13 років у тамбовську банду підносити патрони. І йому дали два роки, що й врятувало його від Соловків. У мене ще борг перед близькими: поїхати на Соловки і подивитися, де їхні могили.

Заради партії продав дві квартири

Василь Кисельов навчався в Уманському сільгоспінституті. Працював на цегельному заводі, пізніше очолив колгосп "Дружба народів".

1996-го його обрали головою парламенту Криму. Згодом Леонід Кучма призначив Кисельова представником президента на півострові. Останні вісім років очолював місцеву організацію Партії регіонів.

- Усі гроші, що мав, я віддавав на партію. Тримав її з останніх сил. Дві квартири своїх дітей у Сімферополі продав. Донька тут, у Києві, заміж вийшла, а сину банк, в якому він працює, квартиру дав. От такий я божевільний. Сім'я важко пережила мое виключення з партії.

Оксана ПЕРЕВОЗНА,
Ольга СМАЛЮХІВСЬКА
gazeta.ua

ТРИ ВЕРШНИКИ АПОКАЛІПСИСУ,

або Три джерела - три складові злочинів комуністичного режиму
Слухаємо ж ми, гей!

(Продовження. Поч. в №42,43.)

Усіх в'язнів, як і висилених, каральні органи позбавляли власності (земля, будинки, господарка, худоба і т. ін.) в "пользу государства". У той спосіб виявилася фронтально пограбованою вся Україна, напрацьована упродовж століть багатьма поколіннями. Потерпіла найбільша слов'янська країна і народ у центрі Європи! Десятки мільйонів осіб позбавлених усього - від політичних прав до майна - в тій чи іншій формі (в'язнів, висилених тощо) у примусовому порядку, з мотивів елементарного виживання, стали найбільшою трудовою армією (трудоармія) рабів за всю історію людства. Навіть у мільярдному Китаї кількість жертв комуністичного режиму становить "лише" близько 65 млн. осіб.

Якщо втрату сумарної власності українців при репресіях в Україні ще можна саяк-так визначити, то каторжна і фактично ненормована праця жінок і чоловіків усіх вікових груп, включно з дітьми, в нелюдських табірних-висилених та природних умовах, без належної їжі, одягу, меддопомоги, відпочинку, в надзвичайній скученості, з виконанням найважчого за всіма мірками фронту робіт, які здійснювалися способом наймасовішого злочину проти людяності, що тривав упродовж півстоліття, взагалі не може бути об'єктивно обчислена і сумарно визначена.

Безумовно, це статки сучасної Росії. Пояснимо ще раз. Каторжною працею ціною здоров'я і життя мільйонів в'язнів відбулося освоєння дикої природи Півночі, Уралу, Далекого Сходу, а також Середньої Азії, створено само можливість доступу до надр та багатств землі, накопичено первісний соціально-економічний потенціал (більш ніж аналог первісного капіталу), які уможливили в подальшому прогресуюче господарське, переважно варварське за способом організації, використання всіх щедрот досі недосяжної "кладової природи". Якщо одне людське життя богобраних у контексті злочинів нацизму оцінюється в сто тисяч доларів, то за скільки "голів" має заплатити відшкодування РФ Україні? Помножити на десять мільйонів. А понад те, має надійти відшкодування за мільярди людино-днів каторжної праці в нелюдських умовах. Астрономічна сума. Якби нині унеможливити доступ до всіх господарських осередків, освоєних на підступах до них чи цілком в'язнями-висиленими, економіка РФ зупиниться. Якщо ж вилучити суму відшкодувань, РФ "схлопнеться". Ось чому там "рвуть і мечуть" при найменшій згадці про історичну відповідальність Росії.

У росіян є приказка: "Дорога ложка к обеду". Ціною голоду-холоду і каторжного життя і цю ложку, і сам обід, сказати б, із себе самих, вичапали трудові раби СССР, на чому - за ефектом "заделаного" від нульової (точніше - від "ємної") позначки до стратегічно усталених величин - назбирується профіцит бюджету РФ, її золотий запас, стабілізаційний фонд і т. ін.

Якщо Друга світова війна, маючи три фронти, Східний, Західний і Тихоокеанський, тривала сім років, то внутрішній трудфронт в СССР з десятками зон ГУЛАГу та "розсипами" висилених по всіх-усюдах діяв майже на порядок довше. Внаслідок чого й постала велетенська, хоча й однобока, господарська інфраструктура совєцької імперії, на якій переважно і досі жирує Російська федерація з її реваншистськими апетитами та світовими амбіціями.

Шовіністично налаштовані російські кола, вважаючи, що будь-які масові злочини наперед виправдані "благодом Росії", пишуться "преобразованием страны советом", себто її економічною модернізацією, і навіть виглошують сентенції на шталт: "Енергоносители - богоизбрание России". Що в основі цієї обраності не нафта, а кров, не газ, а останні хрипи десятків мільйонів трудових мучеників "Імперії зла" різних національностей, в першу чергу українців, у Москві не бажать і чути. На запити

про відшкодування з боку Росії жертвам комуністичних злочинів поза її межами тоді ще президент РФ В. Путін відповів із зухвалим цинізмом: "Получите от дохлого осла уши". Але ж симптоматично, що сей найпопулярніший "лидер России", з яким, у сподіваннях на ті ж енергоносії, холуйськи заграють західні політики, виплеканий у надрах гебні, органів "госбезопасности", які й становили силовий каркас "Імперії зла", охоронну армію ГУЛАГу і супутні злочинні відомства! Досі такими не визнані.

Тому ми формулюємо центральну позицію триади комуністичних злочинів, визначивши її як **Трудомор**. Його жертв виморювали і непосильною працею, і голодом, і всім способом життя в нелюдських умовах. Останнє - загальна нелюдськість умов - також годиться визначити як перманентно-спільний злочин комуністичного режиму.

Натомість на відміну від безпосередніх жертв Голодомору, які "просто" конали в Україні, жертви совєцького Трудомору, переважно за межами України, ціною свого здоров'я і життя, здійснили справді епохальні перетворення цивілізаційно цілком диких просторів СССР, очистивши їх від пралісу, створивши житлово та господарську інфраструктуру, розширивши доступ до тих же енергетодовищ тощо. А це - колосальні матеріальні цінності, які мають бути записані в актив жертв Трудомору.

У зв'язку зі світовою фінансово-економічною кризою президент РФ Д. Медведєв закликав російських "олігархів"-скоробогатків до морального кроку: поділитися скоробогатків своїми мільярдними статками з ближніми. Мовляв, нахалпали, то настав час повернути борги. І ми кажемо: час і Росії повернути борги Україні та її народами. Ті ж російські олігархи в свою чергу скористалися природними дарами Росії, освоєними каторжною працею і життям найперше українців. Жоден російський мільярдер не вкалував на лісоповалі, не розробляв золоті жили Магадану, не зводив від нуля Норильськ і його алюмінієвий гігант. Чи не переплутали "господа хорошие" "богоизбрание" з кровопивством, осоружним для Господа?!

Україну ж ще повчають і навчають цивілізованим відносинам. Мовляв, за газ треба розраховуватися вчасно і за світовими цінами. Інакше - газова війна. То й ми пропонуємо: за світовими цінами, маючи за зразок відшкодувань міжнародний кошторис Голокосту, розрахуватися Росії з Україною за її терпіння, жертви, зокрема за реальне "обустройство" Росії каторжною працею. Там найбільші скарби України, - в підмурівках економічної потужності спадкоємиці СССР. Яка все прихопила і ні за що не розрахувалася.

Війномор

Дзеркальною тезою Голодомору в триаді злочинів комунізму, за центральною іпостасі Трудомору, є, умовно кажучи, **Війномор**. Чи **Молохомор***. Війна - завше смерть? І так, і ні. Кожна сторона веде бойові дії для здобуття стратегічної переваги. Рациональність же кожної за великим рахунком ірраціональної бієні Homo Sapiens-ів полягає у забезпеченні мінімальними втратами зі свого боку максимальної поразки супротивників. Така логіка "нормальної" війни.

Другу ж світову війну від початку і до "победного кінця" СССР провадив за тією ж обернутою логікою максимальної затратності й виснаженості зі свого боку та мінімальності чи абсурдності здобутого в кінцевому результаті. Здається, божевілья: навіщо виморювати голодом селянина, який годувє себе і всіх? А під час війни з німцями виживати на американських поставках. Навіщо виморювати людей працею, якщо "кадры решают всё", а втрата робочого ресурсу механічно не надолужується? Людину можна

"выжать и выбросить", але на спорожніле місце мусить заступити інша людина. Якщо ж виморити всіх, не позостане нічого.

Тим не менше, в СССР народознищення діялося свідомо, послідовно і передбачено. Це на Заході вважали, що кожна бойова операція має пороговий сенс. Якщо внаслідок бойових дій втрачається третина особового складу і ресурсу, результат не виправдовує засобів. Виникає каскад обвалів. Коли штабні аналітики доповіли головнокомандуючому союзників генералові Д. Ейзенхауєру, що штурм Берліна може коштувати їм 100 тисяч військових втрат особового складу, він одразу залишив цю почесну місію... для червоної армії. Яка, замість послідовного виморювання оточеного ворога та неунікної здачі в безнадійних умовах, здобула "вражеское логово", штурмуючи німецькі укріплення, зокрема багаточисленні Зеєльські висоти на підступах до Берліна, "в лоб". З цифрами махлюють, але покляли - "гром победы раздавался!" - понад мільйон червоноармійців. Чому ми й досі так активно святкуємо "велику перемогу". Фінал же війни ні в кого не викликав сумнівів. Навіщо ж гробити найцінніше - людей?! Адже західна частина СССР лежала в румовищах. Нікому працювати! І т. ін. Головний же результат "великої перемоги" - кінцевий розвал СССР, який за іронією історії стався не під ударами вермахту восени 1941 року, а рівно через півстоліття від внутрішнього обвалу "Імперії зла". Мораль? Не все, подолане іззовні, зло, тим не менше, приречене ізсередини. "Імперію зла" врешті-решт здолали уярмлені й домучувані нею народи-жертви. Вони ж - народи-борці проти імперського зла.

Неупереджений аналіз свідчить, що навіть на краю загибелі війни із нацистською Німеччиною верховне керівництво СССР використало для подальшого планомірного знищення, знову ж, українського народу. Чотири Українські фронти - також чотири вершини апокаліпсису! - найперше символи українського "гарматного м'яса", хоча воно було неміряно і в усіх інших фронтах. Чомусь жодного "Русского" фронту не було, хоча німці фактично здобули Сталінград, а "гениальный стратег" Г. Жуков клав сотні тисяч солдатів і масу техніки під Ржевом (Калінінська обл. на Волзі), північніше за Москву, бо саме там, за понад тисячу кілометрів, планували домогтися стратегічного перелому в ході війни. Сталося ж інакше! Тим не менше Жуков - "величайший полководец".

Інакше кажучи - Молохомор був продовженням генеральної лінії Москви в універсалиях Голодомору і Трудомору в умовах великої війни, де на кон було поставлене саме існування СССР. Ключ розуміння досі політично майже не акцентованої і не усвідомленої загалом стратегією полягає в загальному глибокому органічному неприйнятті Україною ворожої окупації в усіх її проявах. Чому ще від початку 1930-х років узято курс на тотальне знищення українства. Дана позиція найбільш замовчувана.

Факти ж наступні і неволимлі. Попри всі провали та парадокси національно-державницьких змагань українців після Лютневої революції 1917 року в Російській імперії й наступного захоплення влади більшовиками, попри лівацькі настрої злюмпенізовано-декласованої значної частини українського соціуму та зросійщено-безрідного міського "населения", попри фатальну недолугість українського політичного проводу, слабкості та роз'єднаності патріотичного представництва, одвічному ворогові України - Росії довелося знову здобувати-ламати її в багаторічній збройній інтервенції, а надалі - в системі політичних репресій, які врешті й прибрали форму взаємодоповнюваних Голодомору, Трудомору та Молохомору.

Останнє дуже важливо усвідомити, оскільки наскрізь облудний совєцький міф про "велику отечественную войну", який свого часу запустили у шир вжиток кремльські політ-"стряпчие", не розвінчаний і в незалежній Україні. У нас усе скинули на одну купу: Крути і Базар, Красне поле на Закарпатті березня 1939 року і звільнення Києва від нацистів у листопаді 1943 року, і

все - ніби як віхи українського державотворення. Ніби щось різнилося по суті від заміни червоної чуми на коричневу* і - навпаки. Інша річ, що для багатьох червоний окупант - свій, рідний, а коричневий - чужий. Свій катує і добиває краще?!

Перекладаючи з хворої голови на здорову, Сталін і його кліка, які ще недавно водили дружбу нерозлийвода із Гітлером і К, у катастрофічній поразці червоної армії на початковому етапі німецько-совєцької війни винували "українських зрадників". Не себе ж винувати! Переживши жахи комуністичного режиму, мільйони мобілізованих українців початково справді кидали зброю, дезертирували чи здавалися в полон, не бажачи гинути за прокляту комуністичну систему, якій, здалося б, настав заслужений кінець.

Висновки ж совєцького режиму були визначені давно: покінчити з українцями, вже в якості "гарматного м'яса". Восени 1941 року в діючих частинах червоної армії перед стромом масово розстрілювали "предателів родини" лише на тій підставі, що вони "западенці". Проти фашистських танків гнали кавалерійські дивізії (!) практично з повністю українського контингенту, неозброєно-ненавчених новобранців та "народное ополчение". Які масово гинули. Нічого не змінилося і восени 1943 року, коли почалося "освобождение Украины". Під час самозгубного форсування Дніпра біля Києва ріку, яка почервоніла від крові, забили трупами червоноармійців. Понад 650 тисяч втратили під Києвом восени 1941 року і не менше - у 1943 році! На "звільнених" теренах на штурм німецьких позицій посилали так званих "чорносвітників", себто забраних у армію місцевих мешканців, яких навіть не переодягали у військове, не навчали елементарним солдатських навичкам і не давали зброї. "Оружжя самим добыть в бою". Жертви - не міряні і головне - не обліковані. Адже "чорносвітників" мобілізували не через польові військомати, а безпосередньо - наступаючі частини.

Саме загалом українським "гарматним м'ясом" у кінцевій фазі війни штурмували, приміром, Дуклінський перевал восени 1944 року, наче б для прориву німецької оборони і з'єднання з учасниками Словацького повстання. Покляли сотні тисяч червоноармійців і на тому - зупинилися. Повстання словаків німці потопили в крові. Подібне - з Варшавським повстанням 1944 року. І т. ін.

Безумовно, класика червоного Молохомору - розмінування німецьких міних полів просуванням по них... червоної піхоти. Коли той же генерал Д. Ейзенхауєр почув про таке, він не повірив. Мабуть, щось наплутали перекладачі. Однак "маршал победы", Г. Жуков, підтвердив: усе саме так. Розмінують піхотою! А як же жертви, запитав генерал. Як за масованої артилерійської обробки ворожим вогнем бойових частин на передньому краї. Тільки там - стріляє ворог, тут - самі підриваються. Яка смерть краща? Звісно, совєцька! **Мінномор!**

"Людей у нас хватит", - повторював Й. Сталін. "Мы за ценой не постоим", - ностальгічно співають у популярній пісні. В Україні - пам'ятники Г. Жукову, М. Ватутіну ("взял Киев!") та іншим полководцям смерті. Фізичне винищення українського народу в часи СССР супроводиться його духовною деградацією в умовах уже незалежної України!

Аналітики вважають, що загальні втрати українців у ХХ столітті становлять близько 50 млн. осіб. Більше, ніж нині населення в Україні. Що загалом відповідає рамочним значенням 100 - 110 млн. сумарних жертв СССР, з яких, за оцінками фахівців, знову ж, понад половину жертв припадає саме на українців. Воїстину "братя по крові". Ледве всієї не випили!

У контексті останнього годиться відзначити, що пропорційно жертви Голодомору (фактично трьох голодів), Трудомору і Молохомору становлять порівняльні величини кожна в межах від 15 і більше мільйонів осіб. Оскільки й досі

* Насправді так само червону.

* Молох - бог війни, якому приносили людські жертви.

триває зловмисна маніпуляція статистичними даними, кількість жертв можна визначити лише приблизно. Як знаємо, Й. Сталін на пальцях показав В. Черчиллеві кількість жертв "розкуркулення" в СРСР у 10 мільйонів, і він же навів кількість жертв війни у 6 мільйонів. М. Хрущов назвав цифру у 20 мільйонів, а опісля її "уточнили" до 27 мільйонів. Незалежні статистики називають 40 - 44 мільйони. Військові втрати США у війні - менше півмільйона загиблими.

Як також відомо, саме 22 червня 1944 року (так би мовити "в ознаменування" третьої річниці початку "великої отечественной") нарком внутрішніх справ СРСР Л. Берія та заступник наркома оборони СРСР (Й. Сталіна) Г. Жуков підписали наказ № 0078/42 **про примусове виселення ("выслать") всіх українців, що перебували на окупованій нацистами території України**. Якщо врахувати, що окупованою була вся територія України, ясно, що **Москва виголосила українцям "великую отечественную" на повне знищення**. До остаточного вирішення українського питання не дійшло з причини фундаментальної неможливості існування СРСР без вирішального чинника України, коштом якого століттями "проізростала" Росія. Подальші висновки - політичні.

Ведучи мову про диференційовано-односудно триаду злочинів комунізму (у цьому відношенні богоборчу "Імперію зла" слід розглядати як системну антитезу християнській теодицеї*), ми підійшли до природи абсолютного політичного зла не від його смислової альфи, а - від омеги. Не від витоків, а від наслідків. Які годиться осмислити, сформулювати і зробити генеральним концептом української самосвідомості, в першу чергу внутрішньої і зовнішньої політики.

Ми свідомо оминали дещо абстрактно-заявлене формулювання про **політичні репресії**. Хоча саме вони є концентрованим практичним виразом тоталітарної репресивно-терористичної системи (цивілізаційно - антисистеми) СРСР - "Імперії зла", сповитої в кривавий мотлох марксистсько-ленінської ідеології та комуністичної фразеології. Утопія "всеобщего рая" обернулася сталінсько-френкелівським пеклом. Спадкоємець якого - нинішня РФ.

Загальник "політичні репресії" за відповідного спектрального аналізу корпусної природи комуністичного зла розкладається на окремі сегменти, з-поміж яких, від остатку, ми й визначили Голодомор, Трудомор, Молохомор. Усім їм передували політичні репресії як такі, але важливо уяснити, яким жакликим врожаєм смерті врешті заколосилися загальні **жнва скорботи** на одній шостій земної суші. Звідки поширилися далі й далі. Починалося з червоних квіточок на бруківках великих міст, а пожежло - землю і людиність. Диявольська пошесть! "Імперії зла" не стало, а зло залишилося.

Три вершини апокаліпсису над Україною вже пронеслися. Де четвертий вершинок? **Він - у нас самих. У нашій досі неподоланій столітній бездержавності, в жилах якої досі булькає і смердить гнила "вража кров", про яку писав Т. Шевченко**. Але це - моральні сентенції, які залишимо для себе.

Війна цивілізацій

Якісні параметри націотврат

Посланіє і мертвим...

У системному аналізі злочинів комуністичного режиму домінують кількісні показники щодо загального масиву жертв. Це виправдано в тому сенсі, що кожне людське життя неповторно-вартісне.

Натомість, чим вища цивілізованість етносу, чим розвинутіша його духовність, культура, мова, світоглядні уявлення та внутрішній космогонізм як гармонійна спорідненість із довкіллям та обожненням світу сього (згодом це пантеїстичне відчуття витіснили монотеїстичні релігії, що водночас суть ідеології), тим спільнота якісніше структурована, багатозначна, поліваріантна, тим складніше її алгоритм саморозвитку й місійність признання.

Як сказано: "Кожен народ - думка Бога". Однак, видається, що і його думки бувають дуже різні, аж до заперечення. Хіба і в цю богоугодну справу втрутився нечистий. Якщо вже Люцифер (Сатана), початково "світозарний", у своїй гордині відпав від Всевишнього, то чому б печать сатанізму не позначилася на певних "спотворених думках". Яке точне визначення - **спотворення. Со-творення** навпаки. Чи є **спотворенні народи?** Мабуть, усе залежить від того за чіим образом і подобою вони створенні. Хто там проголосив себе "богообраними", хто "богосудцями"? Відколи ними стали? Що в земній генезі тому передувало? Хто у кого що вкрив, привласнив, перебривав? Одне слово, чи є народи не від Бога?! Та було ж, "господа хороше"! Слоган "Імперії зла" - "Бога нет". "А коли так - все можна"! З іншого боку, якщо все можна, то нема й Бога. Принаймні в душі. Бо нема душі. Якщо та є, в ній святе неодмінно присутне. Бо душа і є внутрішнім святилищем. Бездушні народи?

Кажемо не для красного слівця, а прагнучи окреслити базові відмінності **со-творіння і спо-**

творіння. Саме останні століттями наїздили на Русь - Україну, жируючи на ній і завдаючи їй непоправної шкоди. **Спо-творіння** від цього здобули дуже багато, але **со-творіннями**, якщо зважати на сутність, а не зовнішню "мишуру", не стали і навряд чи стануть. А що **со-творіння** від цього страшно постраждало, втративши якісні набутки природної, а не вкраденої первородності й обраності, то про це ж і мова.

Нагадаємо: 1169 року північний князьок Андрій Боголюбський (слов'янської крові нема) не тільки зруйнував Київ, спалив храми, побив городян, а й вкрив з Вишгорода чудотворну ікону Богородиці, інші реліквії тощо. Відтоді ікону іменують "Владимирская Богоматерь", яку вважають патронесою "русского народу". Якщо вкрадено Небесну заступницю, то вкрасти все інше - історію, назву держави, культуру, мову (в їх зовнішніх проявах) - "сам Бог велел". Хто там ще раніше зустрічався з Всевишнім, отримавши від нього розмаїті дари та обіцянки, зокрема щодо володіння й біблійною землею Рош? Рош - то і є Русь, на сході від якої від VIII ст. н.е. виникла Волзька Хозарія, що активно промишляла грабунками та работоргівлею слов'ян. Дуже прибутково.

Обсяг даного допису не дозволяє навіть побіжно пояснити далекоюжність Золотоординської інтриги у формуванні Московського князівства, куди від XIII століття втекла частина київських православних ієрархів, дискредитованих колаборацією з ордою. Зокрема київський митрополит Петро Ратненський переніс митрополію з Києва до Москви (1322 рік), за що й був канонізований 1340 року як перший "русский святой". До речі, родом із Західної України. Тепер би цей "номер не прошел". Тоді ж вибору не було.

З тодішніми київськими "беглецами" у прибуткову від збирання данини Московщину відкочували (воїстину!) іконопис, церковнослов'янська мова, церковний спів - "киевский распев", переписування біблійних текстів, основи храмової архітектури, візантійська обрядовість й усе те, що згодом стало набутокм й розмінною монетою "искони русского". Між іншим, московські гроші - "денга" - простий переклад назви монгольської грошової одиниці "тенга". Звідси й "деньги". А оскільки у кожній "денги" є два боки, то на одній з них слов'янськвана транскрипція монгольської одиниці, з іншого - двоголовий візантійський орел. Хоча у XII столітті Орда і Візантія нещадно воювали за духовну спадщину Київської "Святої Русі" (за право контролювати церкву і призначати ієрархів, а відповідно - й упокорювати уярмлений народ "владі від Бога"), і в межах Золотоординської окупації, себто майбутньої "Великоросії", перемога дісталася Сараєві.

Після так званого "присоединения Малороссии" Україна стала постачальником у Московщину та на загарбані вже нею терени найперше церковних діячів, "ученных людей" й фахівців з усіх життєвих справ. (Німці, голландці, французи, греки, серби тощо в помітній кількості почали прибувати згодом). Уже не кажемо, про примусову робочу силу (для осушення боліт й спорудження того ж Санкт-Петербургу) чи про українське "гарматне м'ясо", яке масово гинуло "во славу русского оружия" у війнах з Туреччиною, при здобутті Криму, "асвобождени Балкан" і т. ін., тоді як власне російські частини "берегли для участія в парадах победы". Так - захопленими чужинцями - воювали ще монголи.

XVIII - перша половина XIX століть у Московії-Росії є виразно "малоросійськими". Верхівка РПЦ (включно з ідеологами самодержавства на кшталт Ф. Прокоповича та С. Яворського), література (М. Гоголь*, В. Капніст і т. ін.), музика (А. Ведель, М. Бортиянянський, М. Березовський і т. ін.), живопис (Д. Левицький, М. Боровиковський, А. Лосенко і т. ін.), скульптура (І. Мартос і т. ін.), архітектура (І. Зарудний і т. ін.) - у даному разі просто "нельзя объять необъятное"! - все це - вони, вони! А ще ж українці - у вищій школі, Академії наук Росії, у війську, в технічних галузях тощо.

І живим...

Ми ж оперуємо, сказати б, загальновідомими величинами, які позначають лише вершину айсберга. А є ж діячі, про яких ми просто неначути. Приміром, одночасно з відзначенням 200-річчя М. Гоголя лише побіжно згадали й про ену річницю Василя Рубана (1742 - 1795), письменника й історика родом із Роменщини, секретаря принаопамятнього князя Г. Потьомкіна, фаворита Катеріни Великої. Крім усього, Рубан - видавець петербурзьких журналів, автор не тільки панегриків, а - також і видавець - праць з історії, географії і статистики України та Росії, зокрема йому належить "Краткая Летопись Малья России с 1506 по

* Про те, як професійні московити органічно не знають усе українське, навіть у російськомовному озвученні, засвідчує відкриття музею М. Гоголя у Москві, в приміщенні, де він провів останні дні свого життя (на цю подію чекали 157 років), з нагоди 200 роковин його народження. З перших осіб не прибув ніхто. Ні Путіна, ні Медведева, ні мера Москви Лужкова, ні міністра культури РФ. А представникам української делегації слова просто не дали. Як на нас, се і є найкраще визнання класика та актуальності його безсмертних творів й образів. Як і того, чого вартує поширений "понос" про "братство народов".

1770 год, с из'явлением образа тамошнего правления", підготовлена спільно з ще одним знаним "малороссом", "світлішим князем Російської імперії", канцлером Олександром Безбородьком, що домагався відновлення давніх прав Гетьманської України. Рубан перекадав з латинської (зокрема Вергілія), з французької, вперше видав відомий твір також українця Василя Григоровича - Барського "Путешествия ко Святым местам".

І що? Всіх їх Московія - Росія "выжала и выбросила". У цьому відношенні вкрай показова теза Григорія Сковороди: "Світ мене ловив, та не спіймав". Однак її сповідування, загалом таке властиве для світогляду українців, у подальшому не врятувало Україну та її людиність від тотального знищення, втрати державності та цивілізаційного набутку, расово-етнічної деструкції та винародовлення. На жаль, про останнє весті мову ніби заборонили. Мовляв, усі люди - люди. Виходить так хитро, що породи є в світі тварин, які вирізняються тими чи іншими якостями, а поміж людьми всі однаковісінько рівні. Хоча це абсолютно не так.

Не плутаймо поняття расовості з расизмом. Раси - це біотичні групи одного виду чи підвиду, яким властиві певні спільні ознаки як соматичні (тілесні), так і в психоемоційній чи пак духовній конструкції. Расизм же - це політична доктрина обраності (нацизму), сповідники якої вважають себе вищими за всіх расово інших, включно з практикою їх соціальної ізоляції чи екстермінації (фізичного знищення).

Нав'язаний приклад - націонал-соціалістична Німеччина за А. Гітлера. Між тим, націонал-комунізм чи комуніо-фашизм почався на п'ятнадцять років раніше й найзлочинніше розквітнув саме у СРСР, будучи закамфльований масованою риторикою про інтернаціоналізм, класовість, інтереси трудящих усього світу і т. ін. В умовні називати речі з точністю до навпаки червоні словоблуди завжди були неперевершені, і той театр словесного абсурду блискуче зобразив відомий автор антиутопії Джордж Орвел. Зовнішню експансію, масовий терор і всі форми знищення червона Росія здійснювала під гаслом "класової боротьби", якою прикривали й геноцид (етноцид) окупованих народів, у тому числі й українського. Суть **комуністичного нацизму** нехай нікого не введе в оману.

Расовий принцип домінував у перші два десятиліття "совецької Хозарії" (1917 - 1937). Щоб переконалися в цьому, достатньо проаналізувати персональний склад керівних органів компартії, каральних служб та армії, господарки, залізничі і т. ін. У подальшому, коли Сталін почав громити своїх же, "часи весов" захиталися, однак, навіть попри відоме повенне гоніння на єврейську еліту, в найближчому оточенні "любимого вождя" євреї мали дуже міцні позиції. Просто машкара "інтернаціоналу" злиняла, а червоний расизм уже набув рис "общерусскости". Знову запанував стан імперського зросійщення, тільки тепер "русскими" стали грузин (осетин?) Сталін, юдей Каганович, вірменин Мікоян, "хохол" Хрущов і т. ін. Внутрі себе злочинна система матрицювала кадри за своїм образом і подобою, а назовні - нищила "всіх інших".

Рівності нема і не може бути не лише з ідейних чи моральних міркувань. Життя - це асиметризм, різність, якісна відмінність. **Інша річ - гармонізація станів. Смерть - це симетрія, рівновага, однаковість**. Наразі оминемо надскладне питання взаємозалежностей живої і неживої матерії. Розмаїття всіх форм та видів живої - запорука його існування і розвитку. Боротьбу видів ніхто не відмінить, хоча загальний інстинкт самовиживання спонукає все сутне до динамічної рівноваги. Вона порушується і відновлюється, і так - знову й знову. Однак ці загальні міркування не дозволяють пояснити всі складності та катастрофізми в еволюції живої природи.

Хоча життя за визначенням індивідуальне (його основою у вищих видів є клітина, їхня спеціалізація та комбінація в системі цілісних організмів), і на особовому, і на видовому рівні воно є процесом невинного пристосування до довкілля та додання внутріорганічних проникнь (ті ж інфекції, токсини і т. ін.), з метою утримання гомеостазу, і в тій повсякчасній боротьбі за виживання перемагає той, хто краще адаптується та використовує свій шанс сильнішого, спритнішого, витривалішого, далекосяжнішого і т. ін. Виживання досягається завдяки різності та змінності форм життя в процесі природного відбору. (До речі, 2009 рік це й рік 200-річчя з дня народження Чарльза Дарвіна, автора теорії еволюції.)

Що стосується психічного життя, зокрема різних форм здібностей, то вони становлять духовний генофонд певної групи, етносу чи нації, також будучи формою природного і часом дуже тривалого відбору і накопичення певних якісних властивостей. Гармонійність розвитку досягається при збігові соматичних та психоемоційних характеристик. Духовна генеза людства змушує сказати, що є "думки" (етноси) самородні й органічні, а є й запозичені чи вкрадені, є намішано-еклектичні, а є й невіразні. Духовне життя, також процес, що знає злеті і падіння, набуток і втрати, народження і смерть. Де ніні великі цивілізації минулого? Що від них живе у нас? Що втрачено назавше?

Розуміння рівності всіх людей, незалежно від нації, кольору, віри, культури і т. ін., випливає з вищих морально-етичних та світоглядних універсальї буття, даного всім сутнім

"згори". Наступним кроком цього імперативу є усвідомлення єдності і залежності Макро-і Мікросвітів, відповідальності людини за стан планетарного довкілля й вироблення універсальної практичної філософії, чий постулат найкраще сформулював видатний німецький гуманіст Альберт Швайцер: **"благоговіння перед життям"**.

Тим не менше, все ХХ століття не лише заперечувало дану тезу, а й поставило земну цивілізацію на межу виживання. Від ядерного армагеддону іноді відділяли секунди. Хто вберіг, не знаємо, і тому обличчю високої злети нашої думки. Повернімося до катастрофічної конкретики. Оскільки ідейним наріжним каменем "Імперії зла" була **смертельна пристрасть до симетрії**, себто потяг до універсальї смерті, саме це **симетризувало в небуття і її саму**. Але біда в тому, що саме зно різноликте й здатне проростати все новим пагінням старого. У цій **асиметричності зла**, що провадить до симетрії смерті, є щось містично-лякаюче. Невже світ балансує на межі?! І чому на цій межі геополітично виявилася Україна?! Який в тому прихований смисл? Так званий смисл історії.

Це не алюзії і не емоції. Нагадаємо, що саме в СРСР, з одного боку, як "буржуазну лженауку" заперечували генетику (те, що досліджується цілком об'єктивно!), кібернетику (ніби наслідування математично-логічного в людині), соціологію (наука про суспільство та його облаштування), себто відкидали всі якісні відмінності в різних формах та станах матеріального світу, зокрема високоорганізованого, з іншого - наділили самі себе виключним правом на володіння істиною й знанням механізмів суспільного поступу й на підставі "політичного божевілья" прагнули втілити комуністичну доктрину. В природі все рівне, рівне, рівне, і тільки ми марксо-обрані і тому веселині. Найкривавіша практика в ім'я "вселюдського щастя". Клініка цивілізаційної патології.

А з чого почався "комуністичний експеримент" одразу після захоплення влади більшовиками у жовтні 1917 року? **З війни проти України**. Інакше б здохли з голоду (на чому Ленін наголошував відверто), а так - на чужому хлібі) можна і в рай в'їхати. Влаштувавши попередньо всім пекло. І ця війна почалася ще до оголошення червоного терору, "військового комунізму", створення концтаборів, ще до так званої інтервенції проти "страны советов". Якої фактично не було. Бо ті, хто проглатили більшовицький переворот, переконалися, поживитися ой буде чим!

Ми недаремно пунктирно нагадали про висмокування соків із Русі-України Московщиною-Росією, аби підійти врешті до природи злякисного переродження цієї залежності. Хоча і в XIX столітті Росія продовжувала "блистать" за походженням українськими талантами та геніями (від Рєпіна до Чайковського, від Чехова до Вернадського), в стосунку до всього "малоросійського" все активніше брало гору "унічижительно-презрительное" відношення. Шовіністично-імперська зверхність до "здакого недоразумения с причудью" може нагадати історію біблійного Хама, який насміхався над татусем Ноем. Насправді ж, це історія Каїна і Авеля, яка отримала своє завершення вже за червоної Росії.

Якщо всі базові галузі науки, культури, релігії, війська, засад громадського життя Російської імперії закладалися-формувалися за переважно визначального внеску українського чинника, то в червоній Росії дана тенденція, особливо в гуманітарній сфері, гранично штучно мінімізувалася. Те, що О. Довженка тримали у московській ізоляції і що матері М. Шолохова та О. Солженіцина - українки, це мотиви для роздумів. Мати П. Судоплатова також українка. Хай би їй... Інша річ, хто його "любима жено", і чим обоє промишляли. Якщо в першому разі йдеться про спадкову обдарованість, то в другому - про злякисність системи, яка всіх вироджувала. Але ж система - це люди. Відматрицьовані системою.

Вияток становили наукові та технічні професії, зокрема в ракетно-космічній техніці, де пріоритет належав українцям. Можливо, саме це успіхам СРСР врешті й завадило. У середині 1970 років один із трьох генеральних конструкторів ракетної техніки-українців - Сергій Корольов, Михайло Янгель та Володимир Челомей - у даному разі останній - за власною ініціативою розробив надпотужну ракету УР - 700 з супер-двигунами ще одного генерального конструктора-українця Валентина Глушка. Як вважали, саме ця ракета з кораблем ЛК - 700 могла випередити американців із посадкою на Місяць. Проект же усякіо гальмував секретар ЦК КПСС Дмитрій Устинов, який курував "оборонку" (майбутній міністр оборони), і який велів: "Челомею місця в космосі нема". Українофобія виявилася вищою за престиж імперії?!

Ситуація видається на казус, але все набагато гірше. Загальна установка червоної імперії: "Українцям місця на Україні нема". Алегорія? Згадаймо наказ Берії - Жукова від 22 червня 1944 року, який мав остаточно вирішити українське питання. Адже **поки в українців була своя земля, всі згадані форми знищення - Голодомори, Трудомори, Війномори - попри всі катастрофічні наслідки бажаного результату не дали. Українці народжувалися, а фактор рідної землі з духовною ауруо України плевав у них незнищенне національне почуття**. Хоча це вже були й не ті українці, що колись. Про що також скажемо.

(Продовження в наступному номері)

* Філософія "боговиправдання".

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 101,8 м²
Загальна площа – 127,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 16,45 x 21,05 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

